01/10/2020

“Δεν διαπραγματευόμαστε το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας”

/ Γνώμες

Στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας αναφέρθηκε με άρθρο, υπό τον τίτλο «ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΕΛΕΓΧΟΣ ΟΥ ΒΛΕΠΟΜΕΝΩΝ», το οποίο δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Καθημερινή, το Σάββατο 26 Σεπτεμβρίου 2020, ο Σεβ. Μητροπολίτης Σύρου κ. Δωρόθεος, διαβεβαιώνοντας πως «*Η Εκκλησία θα παραμείνει διάκονος και σώτειρα του λαού, χωρίς ποτέ και με κανέναν να «διαπραγματευτεί» τα θεμελιώδη της Πίστεως, την ουσία και το λόγο της ύπαρξής Της, το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας».*

Ο Σεβασμιώτατος αφού κάνει αρχικά μια αναφορά στην ιστορική εξέλιξη του μυστηρίου αλλά και την ύψιστη σημασία που αυτό κατέχει στην Ορθόδοξη Εκκλησία, κάνοντας ιδιαίτερη αναφορά στους Πατέρες της Εκκλησίας.

Στο τέλος του άρθρου ο Μητροπολίτης κ. Δωρόθεος στέκεται ιδιαίτερα και στα τελευταία γεγονότα όπου ορισμένοι στο όνομα της επιστήμης δοκιμάζουν την

πίστη των ανθρώπων με την αμφισβήτηση του μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας. **Συγκεκριμένα γράφει:**

«Επ΄ εσχάτων, όμως, η διάκριση αυτή δυστυχώς δεν τηρείται, και όχι με την ευθύνη της Εκκλησίας, η οποία δέχθηκε και δέχεται την ανηλεή και υβριστική πολεμική όλων όσοι θεώρησαν ότι βρήκαν την «ευκαιρία», εν μέσω της πανδημίας, να ξεδιπλώσουν τον παρωχημένο εμμονικό και ιδεοληπτικό αντικληρικαλισμό τους και τη χριστιανοφοβία τους, που αγγίζουν τα όρια του κοινωνικού ρατσισμού... ***Η Εκκλησία δεν εμπλέκεται στο ιδιόμορφο «κυνήγι μαγισσών», στο οποίο εργολαβικά επιδίδονται άτομα ποικίλων ειδικοτήτων, ιδεολογιών και ιδιοτήτων, που, επιδιώκοντας απεγνωσμένα την προβολή τους, ξεπερνούν και το έσχατο όριο του λαϊκισμού, καθώς επιχειρούν, αλυσιτελώς βέβαια, να θέσουν το θρησκευτικό βίωμα και τη θρησκευτική συνείδηση των ανθρώπων στους δοκιμαστικούς σωλήνες των προσωπικών τους αγκυλώσεων.*** *Η Εκκλησία θα παραμείνει διάκονος και σώτειρα του λαού, χωρίς ποτέ και με κανέναν να «διαπραγματευτεί» τα θεμελιώδη της Πίστεως, την ουσία και το λόγο της ύπαρξής Της, το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, και την δι' αυτού κοινωνία του ανθρώπου με την πηγή της ζωής, τον Θεό, και χωρίς ποτέ «να ξεπουλήσει τα «πρωτοτόκια» Της, που παρελαβε από τον Ιησού Χριστό».*

Το άρθρο όπως δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Καθημερινή, έχει ως εξής:

Κατά μία άποψη, πολιτισμός είναι η διαρκής προσπάθεια του ανθρώπου να κατανοήσει τη φύση, τον κόσμο που τον περιβάλλει, ερμηνεύοντας τους νόμους που τον διέπουν, και να απαλλαγεί από το φόβο του αγνώστου, του μυστηριώδους...

Η λέξη μυστήριο, προερχομένη από το ρήμα «μύω», που σημαίνει «κλείνω τα μάτια και το στόμα», κατά καιρούς προσέλαβε διαφορετικό νοηματικό περιεχόμενο.

Στην Αρχαία Ελλάδα με τη λέξη μυστήρια εδηλώνετο το σύνολο των διδασκαλιών και των τελετών θρησκευτικού χαρακτήρα, στις οποίες συμμετείχαν μόνο οι μυημένοι σε αυτές και παραμένουν μέχρι σήμερα άγνωστες.

Για τον διαχρονικό άνθρωπο πάντως, μυστήριο είναι κάθε τι που δεν μπορεί να ερμηνεύσει με τη λογική, ακόμα και η ίδια μας η ζωή!

Κατά τον Καζαντζάκη, «μυστήριο σκοτεινό και ανυπότακτο η καρδιά του ανθρώπου»!

Στη Χριστιανική ορολογία, μυστήρια ονομάζονται οι θεοσύστατες τελετές, διά

των οποίων, με αισθητά και υλικά σημεία, μεταδίδεται στους πιστούς η άκτιστη και άϋλη Χάρη του Θεού.

Κατά τον Ιερό Χρυσόστομο, μάλιστα, «έτερα ορώμεν και έτερα πιστεύομεν».

Η ιδιαιτερότητα των Χριστιανικών Μυστηρίων έγκειται όχι τόσο στο ότι μόνο «μυημένοι», δηλαδή οι βαπτισμένοι, μπορούν να συμμετέχουν σ'αυτά, αλλά και στο ότι αυτά δεν τελούνται μηχανιστικά, «μαγικά».

Για να πραγματώσουν, δηλαδή, το αγιαστικό τους έργο, προαπαιτούμενο είναι η ελεύθερη θέληση και η αυτοπροαίρετη συμμετοχή του ανθρώπου σ'αυτά, ο οποίος κατανοεί τη χρήση των υλικών στοιχείων, που κατά τρόπο «μυστηριώδη» και με τη λογική ανερμήνευτο μεταβάλλονται και καθαγιάζονται.

Ο πιστός δεν νοείται ως μέλος μίας αγέλης, που, στερούμενος κρίσης ή προσωπικής ευθύνης, αποδέχεται παθητικά «εντολές» προς εκτέλεση.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία μας άλλωστε σέβεται απόλυτα το αυτεξούσιο του κάθε ανθρώπου, πέρα και έξω από κάθε διάκριση, σε αντίθεση, φυσικά, με ποικίλα ολοκληρωτικά συστήματα, που αποσκοπούν στην κατάργηση της ελευθερίας του.

Το «λάβετε, φάγετε, τούτο εστί το Σώμα μου» και το «πίετε εξ αυτού πάντες, τούτο εστί το Αίμα μου», που αναφέρονται στα υλικά στοιχεία, τον άρτο και τον οίνο, κατά το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, είναι αδύνατο να κατανοηθούν και να ερμηνευθούν από την ανθρώπινη λογική.

Στο σημείο αυτό υπεισέρχεται η πίστη, η οποία κατά τον κλασσικό ορισμό του Αποστόλου Παύλου «ἐστίν ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων» (Εβρ. ια΄ 1).
Πίστη, με απλά λόγια, είναι η πεποίθηση για πράγματα, τα οποία ελπίζουμε και βεβαιότητα για πράγματα, τα οποία δεν βλέπουμε.
Χωρίς την πίστη, ο άρτος και ο οίνος της Θείας Ευχαριστίας θα παραμένουν ό, τι φαίνονται!

Με την πίστη, όμως, και διά της επελεύσεως του Αγίου Πνεύματος μεταβάλλονται σε Σώμα και Αίμα Χριστού, κάθε φορά που θα τελείται η Θεία Λειτουργία, δηλαδή, το διά του Ιερέως τελούμενο και στον Θεό αναφερόμενο έργο του Λαού!

Ο Άγιος Ειρηναίος διακήρυξε χαρακτηριστικά ότι «η Εκκλησία ζει την πίστη μέσα από την Ευχαριστία, η δε Ευχαριστία αποτελεί αποκάλυψη της πίστεως».

Και γενικά, όλη η επίγεια ζωή μας, όλη η γνώση μας και όλη η επιστήμη μας πάνω στην πίστη στηρίζονται.

Ο Άγιος Κύριλλος ο Ιεροσολύμων, εν προκειμένω, έγραψε ότι «πάντα τά ἐν τῷ κόσμῳ τελούμενα τῇ πίστει τελεῖται», δηλαδή, όλα όσα γίνονται σε αυτόν τον κόσμο στηρίζονται στην πίστη.

Ο Ρωμαίος φιλόσοφος Σενέκας υποστήριζε ότι «διά τῆς πίστεως ὁ ἄνθρωπος ἀποκτᾷ τήν βεβαιότητα ἐπί τοῦ μεγαλυτέρου μέρους τῶν πραγμάτων», ενώ ο Αϊνστάιν τόνιζε ότι «χωρίς την πίστη δεν είναι δυνατό να συλλάβουμε την πραγματικότητα με τους θεωρητικούς στοχασμούς μας, χωρίς την πίστη στην εσωτερική αρμονία του κόσμου δεν είναι δυνατό να υπάρξει επιστήμη».

Στην από κάθε άποψη ρευστή, αντιφατική και ανατρεπτική σύγχρονη πραγματικότητα, με πολλαπλούς και αόρατους κινδύνους να μας απειλούν, η πίστη μπορεί να επαναφέρει την αρμονία στη ζωή μας, ακυρώνοντας τις όποιες ατελέσφορες συζητήσεις, τις όποιες αντιπαραγωγικές και διχαστικές αντιπαραθέσεις και τις περιττές συγκρούσεις «πολυτελείας», που επιδιώκουν οι δήθεν κοσμοπολίτικες και στην ουσία επαρχιώτικες «ελίτ», και αποδίδοντας τα του Θεού τω Θεώ και τα της Επιστήμης τη Επιστήμη!

Επ΄ εσχάτων, όμως, η διάκριση αυτή δυστυχώς δεν τηρείται, και όχι με την ευθύνη της Εκκλησίας, η οποία δέχθηκε και δέχεται την ανηλεή και υβριστική πολεμική όλων όσοι θεώρησαν ότι βρήκαν την «ευκαιρία», εν μέσω της πανδημίας, να ξεδιπλώσουν τον παρωχημένο εμμονικό και ιδεοληπτικό αντικληρικαλισμό τους και τη χριστιανοφοβία τους, που αγγίζουν τα όρια του κοινωνικού ρατσισμού…

Η Εκκλησία δεν εμπλέκεται στο ιδιόμορφο «κυνήγι μαγισσών», στο οποίο εργολαβικά επιδίδονται άτομα ποικίλων ειδικοτήτων, ιδεολογιών και ιδιοτήτων, που, επιδιώκοντας απεγνωσμένα την προβολή τους, ξεπερνούν και το έσχατο όριο του λαϊκισμού, καθώς επιχειρούν, αλυσιτελώς βέβαια, να θέσουν το θρησκευτικό βίωμα και τη θρησκευτική συνείδηση των ανθρώπων στους δοκιμαστικούς σωλήνες των προσωπικών τους αγκυλώσεων.

Η Εκκλησία θα παραμείνει διάκονος και σώτειρα του λαού, χωρίς ποτέ και με κανέναν να «διαπραγματευτεί» τα θεμελιώδη της Πίστεως, την ουσία και το λόγο της ύπαρξής Της, το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, και την δι’ αυτού κοινωνία του ανθρώπου με την πηγή της ζωής, τον Θεό, και χωρίς ποτέ «να ξεπουλήσει τα «πρωτοτόκια» Της, που παρελαβε από τον Ιησού Χριστό.

Και επιτέλους, το Α.Ε.Π. μιας χώρας δεν είναι μόνο τα νούμερα και οι αριθμοί!

Είναι, πρωτίστως, τα ταυτοτικά της στοιχεία, άνευ των οποίων μία χώρα ούτε μέλλον έχει, ούτε προϊόν παράγει…